

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 września 2025 r.

Pozycja 251

POSTANOWIENIE

z dnia 29 maja 2025 r.

Sygn. akt Ts 210/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski – przewodniczący

Stanisław Piotrowicz – sprawozdawca

Bartłomiej Sochański,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 26 lipca 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o uznanie, że art. 424¹ § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.), w zakresie zwrotu „a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe”, jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, o uznanie, że art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2, art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 ust. 1 i 2, art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji, o uznanie, że art. 424⁸ k.p.c. jest niezgodny z art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 45 ust. 1 oraz w związku z art. 176 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 176 ust. 1, art. 176 ust. 1 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 24 kwietnia 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 17 maja 2024 r.) Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny, nie podważając faktu, że skarżący jako ostateczne orzeczenia wskazał cztery postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]),

24 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]), 4 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) i 11 marca 2021 r. (sygn. akt [...]), stwierdził, że żaden z zakwestionowanych w skardze przepisów k.p.c. nie był podstawą prawną postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r., co oznacza, że nie został spełniony warunek formalny określony w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

W odniesieniu do art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że nie został spełniony wymóg, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK. Skarżący zarówno w skardze konstytucyjnej, jak też w piśmie procesowym z 2 maja 2023 r., stanowiącym odpowiedź na wezwanie zawarte w zarządzeniu sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 kwietnia 2023 r., nie przedstawił argumentów uzasadniających zarzut niezgodności art. 424¹ § 1 k.p.c. ze wskazanymi wzorcami kontroli, sformułowany w *petitum* skargi konstytucyjnej. W ocenie Trybunału skarżący podał jedynie w wątpliwość konieczność stosowania zaskarżonego art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. w postępowaniu zainicjowanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu, podważając tym samym potrzebę istnienia powołanego wyżej przepisu k.p.c.

Wobec powyższego Trybunał, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w zakresie kontroli zgodności z Konstytucją art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

W odniesieniu do art. 424⁸ k.p.c. Trybunał uznał, że skarżący nie spełnił wymogów formalnych wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, ponieważ zgodnie z poglądem prawnym utrwalonym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego skarżący, przed wystąpieniem ze skargą konstytucyjną, zobowiązany był wnieść zażalenia na postanowienia Sądu Najwyższego z: 4 marca 2021 r., 19 stycznia 2021 r. oraz 11 marca 2021 r. w celu wyczerpania drogi prawnej i uzyskania ostatecznych orzeczeń wydanych w oparciu o zaskarżony art. 424⁸ k.p.c., nieprzewidujący środka zaskarżenia. Skarżący, kwestionując brak możliwości zaskarżenia wymienionych wyżej postanowień Sądu Najwyższego, nie zainicjował postępowań odwoławczych złożonymi zażaleniami. W związku z tym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarżący nie dysponował ostatecznymi orzeczeniami w sprawach, rozstrzygającymi o braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia na wymienione wyżej postanowienia Sądu Najwyższego, co oznacza, że nie wyczerpał drogi prawnej w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w odniesieniu do art. 424⁸ k.p.c.

3. W piśmie z 23 maja 2024 r. (data nadania) skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 24 kwietnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, wskazując jednocześnie, że wnosi „o skierowanie przez skład orzekający pytania prejudycjalnego do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności: Art. 60 ust. 4 Ustawy organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz.U. 2019 poz. 2393) - z Art. 79 ust. 1 Konstytucji - z Art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 190 ust. 4 Konstytucji - z Art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 77 ust. 1 i 2 Konstytucji - z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 7 Konstytucji - z Art. 2 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 2 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 79 ust. 1 Konstytucji - z Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 176 ust. 1 Konstytucji oraz o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania wniosku a nadto o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz skierowanie skargi do rozpoznania” (s. 1 zażalenia). W uzasadnieniu podał, że „procedowanie Trybunału w składzie jednoosobowym, w którym nie istnieje możliwość ujawnienia się większości – jest niezgodne z gramatyczną wykładnią Art. 190 ust. 5 Konstytucji gwarantującą określony skład Trybunału Konstytucyjnego. Co więcej, brak właściwego,

wskazanego w Art. 190 ust. 5 Konstytucji składu Trybunału Konstytucyjnego – narusza prawo strony do rozpoznania «sprawy» przez właściwy «Sąd» konstytucyjny czyli narusza Art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z Art. 190 ust. 1 Konstytucji” (s. 2 zażalenia).

Skarżący podał, że w postanowieniu z 24 kwietnia 2024 r. Trybunał Konstytucyjny postanowił odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej uznając, że w przypadku postanowienia Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r., wskazanego jako orzeczenie stanowiące podstawę wniesienia skargi konstytucyjnej, nie zastosowano zaskarżonych przepisów. Trybunał stwierdził, że w skardze nie określono sposobu naruszenia konstytucyjnych wolności i praw, podając jedynie w wątpliwość konieczność stosowania kwestionowanego przepisu, co w ocenie Trybunału nie spełnia wymogów ustawowych skargi konstytucyjnej. W postanowieniu Trybunał wskazał także, że skarżący nie wyczerpał drogi prawnej, ponieważ nie wniósł nieprzewidzianego, a więc – zdaniem skarżącego - nieistniejącego formalnie środka zaskarżenia.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący uznał, że „odnosząc się do zarzutów zaskarżonego postanowienia podnieść należy iż zgodnie z Art. 31 ust. 2 zdanie drugie Konstytucji RP nikt nie można zmuszać do czynienia tego, czego ustawa mu nie nakazuje. Art. 79 ust. 1 Konstytucji jak i stosowna ustawa przewiduje iż wniesienie skargi konstytucyjnej musi być do co zasady poprzedzone wyłącznie wyczerpaniem istniejącej, a więc dopuszczalnej drogi prawnej. Zarówno Konstytucja RP jak i ustawa regulująca tryb wniesienia skargi konstytucyjnej nie przewiduje obowiązku wniesienia nie istniejącego, a więc niedopuszczalnego środka zaskarżenia od orzeczenia Sądu, które jest prawomocne. Sam fakt wydania takiego orzeczenia jest przesłanką wystarczającą w świetle ustawy jak i Art. 79 ust. 1 Konstytucji do wniesienia skargi konstytucyjnej. (...) Ponad powyższe podnieść należy, że wbrew twierdzeniom zaskarżonego postanowienia, w każdej ze spraw użyty został zaskarżony przepis ustawy” (s. 3 zażalenia), podkreślając jednocześnie, że „Skarżący wywodził bowiem przede wszystkim iż chodzi o naruszenie konstytucyjnych zasad procedowania zgodnie z którymi każde orzeczenie, gdy Sąd po raz pierwszy orzeka o prawach strony, winno być weryfikowalne. (...) każde z postanowieniem SN jakie legło u podstaw wniesienia skargi konstytucyjnej – opierało się na wydaniu postanowienia w jednoinstancyjnym, uznaniowym i nieweryfikowalnym trybie, co właśnie było podstawą zarzutów skargi konstytucyjnej wobec przepisów które to umożliwiły. (...) Ponadto podnieść należy, że wbrew twierdzeniom zaskarżonego postanowienia, skarżący licznie wskazywał na naruszenie jego konstytucyjnych wolności i praw” (s. 4 zażalenia).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał Konstytucyjny bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał analizuje także zarzuty zażalenia, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że postanowienie z 24 kwietnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej jest prawidłowe, a stanowisko skarżącego wyrażone w zażaleniu nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż nie przedstawiono argu-

mentów, które podałoby w wątpliwość przesłanki odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej przedstawione w postanowieniu.

3. Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny podkreśla, że skład, w którym Trybunał Konstytucyjny wydał postanowienie z 24 kwietnia 2024 r., był prawidłowy. Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p.TK, wstępne rozpoznanie skargi konstytucyjnej dokonywane jest przez wyznaczonego sędziego Trybunału. W takim składzie, tj. w składzie jednego sędziego, Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Zaskarżone postanowienie zostało więc wydane zgodnie z przepisami ustawy, których zgodność z Konstytucją nie jest przedmiotem niniejszej sprawy. Jednocześnie orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że z powołanego przez skarżącego w uzasadnieniu zażalenia art. 190 ust. 5 Konstytucji nie wynika, że Trybunał nie może wydawać żadnych orzeczeń w składzie jednoosobowym. Artykuł 190 ust. 5 Konstytucji, który stanowi, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zapadają większością głosów, wyraża jedynie zasadę podejmowania rozstrzygnięć w sytuacji, w której skład Trybunału jest wieloosobowy. Nie wyklucza, aby przepisy ustawowe, które zgodnie z art. 197 Konstytucji określają między innymi tryb postępowania przed Trybunałem, umożliwiły wydawanie rozstrzygnięć o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej w składzie jednego sędziego.

Odnosnie do żądania skarżącego skierowania przez skład orzekający pytania prejudycjalnego do Trybunału Konstytucyjnego o zbadanie zgodności z Konstytucją art. 60 ust. 4 u.o.t.p.TK należy zauważyć, że ani Konstytucja, ani przepisy u.o.t.p.TK nie przewidują takiej formy aktywności procesowej. Nie upoważniają także Trybunału do wszczęcia postępowania *ex officio*. W obowiązującym stanie prawnym z wnioskiem o zbadanie hierarchicznej zgodności aktów prawnych mogą wystąpić do Trybunału wyłącznie podmioty określone w art. 191 ust. 1 pkt 1-5 ustawy zasadniczej. Każdy natomiast, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo na zasadach określonych w u.o.t.p.TK wystąpić do Trybunału ze skargą konstytucyjną (art. 79 ust. 1 Konstytucji). Mając powyższe na względzie, Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że sformułowany przez skarżącego w zażaleniu wniosek nie wywołuje żadnych skutków procesowych (zob. postanowienia TK z: 23 października 2023 r., sygn. Ts 6/23, OTK ZU B/2023, poz. 303, 7 marca 2024 r., sygn. Ts 260/22, OTK ZU B/2024, poz. 179).

4. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw, którego merytoryczne rozpoznanie uwarunkowane zostało spełnieniem przesłanek wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji przedmiotem skargi konstytucyjnej mogą być tylko przepisy ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie których sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo o obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Doprecyzowanie art. 79 ust. 1 Konstytucji następuje w art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, który zobowiązuje skarżącego do określenia kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji. Skarżący zobowiązany jest zatem wskazać w skardze konstytucyjnej przepis ustawy będący podstawą prawną ostatecznego orzeczenia w sprawie, w stosunku do którego domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją. Zgodnie z powyższym przedmiotem skargi konstytucyjnej może być tylko zarzut niekonstytucyjności przepisu ustawy, na podstawie którego ostatecznie rozstrzygnięto o wolnościach lub prawach konstytucyjnych przysługujących skarżącemu.

Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny w pełni podziela pogląd wyrażony w zaskarżonym postanowieniu z 24 kwietnia 2024 r., zgodnie z którym skarżący nie

spełnił wymogu formalnego związanego z procedurą wniesienia skargi konstytucyjnej. W rozpatrywanej skardze konstytucyjnej nie została spełniona przesłanka określona w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK.

W oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny i prawny sprawy Trybunał Konstytucyjny trafnie stwierdził, że postanowienie Sądu Najwyższego z 24 lutego 2021 r. (sygn. akt [...]) wskazane przez skarżącego jako ostateczne orzeczenie, tj. rozstrzygnięcie o jego konstytucyjnych prawach, nie zostało oparte na art. 424¹ § 1, art. 424⁵ § 1 pkt 5 i art. 424⁸ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.), przepisy te nie zostały również powołane w uzasadnieniu tego postanowienia, co oznacza, że art. 424¹ § 1, art. 424⁵ § 1 pkt 5 i art. 424⁸ k.p.c., które skarżący uczynił przedmiotem zaskarżenia, nie stanowiły podstawy prawnej ostatecznego orzeczenia w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK. Odnosnie do art. 424¹ § 1 oraz art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Trybunał zasadnie uznał, że skarżący nie spełnił wymogu, o którym mowa w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK, nie uzasadnił bowiem zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów ze wskazanymi wzorcami kontroli konstytucyjnej, konstytucyjnymi prawami.

Biorąc pod uwagę treść przedstawionego w uzasadnieniu skargi konstytucyjnej zarzutu niezgodności art. 424⁸ k.p.c. z przepisami Konstytucji „w zakresie, w jakim uniemożliwia zamierzającemu wnieść skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia: - wniesienie środka zaskarżenia na postanowienie wydane w ramach wstępnej kontroli skargi skutkujące odrzuceniem skargi” (s. 9 skargi) orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny podziela pogląd wyrażony w postanowieniu 24 kwietnia 2024 r., zgodnie z którym w rozpatrywanej skardze konstytucyjnej nie zostały spełnione przesłanki określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK oraz art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK. W świetle powołanej regulacji konstytucyjnej i ustawowej skarżący musi wykazać, że na skutek wydania ostatecznego rozstrzygnięcia doszło do naruszenia przysługującego mu konstytucyjnego prawa, którego źródłem była treść kwestionowanego przepisu. Oznacza to, że skarżący musi wykazać, że to ze względu na niekonstytucyjne brzmienie przepisu doszło do wydania rozstrzygnięcia, które spowodowało szkodę w jego konstytucyjnie chronionych wolnościach lub prawach. W związku z tym skarżący zobowiązany był spełnić warunek zawarty w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego, w którym utrwalił się pogląd prawny, zgodnie z którym, gdy przedmiotem skargi konstytucyjnej jest przepis nieprzewidujący w danym przypadku środka odwoławczego, należy mimo to wnieść środek zaskarżenia, aby uzyskać rozstrzygnięcie o jego odrzuceniu (pozostawieniu bez rozpoznania), wydane w oparciu o normę prawną, która wyłącza możliwość zaskarżenia orzeczenia (zob. postanowienie pełnego składu TK z 10 marca 2015 r., sygn. SK 65/13, OTK ZU nr 3/A/2015, poz. 35, a także postanowienia TK z: 21 czerwca 2010 r., sygn. Ts 243/09, OTK ZU nr 6/B/2010, poz. 454; 11 grudnia 2015 r., sygn. Ts 253/15, OTK ZU B/2016, poz. 378; 2 lutego 2016 r., sygn. Ts 184/15, OTK ZU B/2016, poz. 159; 5 kwietnia 2017 r., sygn. Ts 222/16, OTK ZU B/2017, poz. 81 oraz 9 listopada 2022 r., sygn. Ts 95/21, OTK ZU B/2023, poz. 261). W rozpatrywanej sprawie skarżący, kwestionując brak możliwości zaskarżenia postanowień Sądu Najwyższego z: 4 marca 2021 r., 19 stycznia 2021 r. oraz 11 marca 2021 r., nie zainicjował postępowań odwoławczych złożonymi zażaleniami, co oznacza, że nie dysponował ostatecznymi orzeczeniami wydanymi w oparciu o zaskarżony w skardze art. 424⁸ k.p.c., nieprzewidujący środka zaskarżenia, tj. ostatecznymi orzeczeniami rozstrzygającymi o braku możliwości wniesienia środka zaskarżenia na wymienione wyżej postanowienia. Skarżący nie wyczerpał zatem drogi prawnej w rozumieniu przyjętym w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego.

Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny nie podzielił zarzutu, że „uzależnienie prawa do wniesienia skargi konstytucyjnej od dokonania czynności nie przewidzianej przez ustawę, która sama w sobie jest niedopuszczalna z mocy prawa, jest kwalifiko-

wanym naruszeniem istoty prawa określonego w Art. 79 ust. 1 Konstytucji jak i warunków wniesienia skargi konstytucyjnej” (s. 3 zażalenia). Uznał, że zarzut ten nie podważa ustalenia dokonanego w zaskarżonym postanowieniu z 24 kwietnia 2024 r. odnośnie do kwestionowanego art. 424⁸ k.p.c.

Analiza stanowiska przedstawionego w uzasadnieniu zażalenia prowadzi do wniosku, że skarżący nie przedstawił argumentów podważających prawidłowość ustaleń dokonanych w postanowieniu z 24 kwietnia 2024 r., na podstawie których Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że skarżący nie spełnił wymogów wynikających z art. 79 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK, art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK oraz art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK. Orzekający w obecnym składzie Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie z 24 kwietnia 2024 r. jest prawidłowe, bowiem przyczyny, z powodu których skarga konstytucyjna nie mogła stanowić przedmiotu merytorycznego rozpoznania, nie zostały przez skarżącego zakwestionowane.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił, jak w sentencji.